

Tilkinin Görünmez Boyası

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Görünmez Boyası

Ebru Mina TOMURCUK

Fısıldayan Orman'ın kalbinde, ay ışığının gümüş bal gibi damladığı yerde, tilki Rowan yaşırdı. Tüyleri sıcak kıvılturuncuydu ve kehribar gözleri yaramazlıkla parıldardı. Her gece, başkaları uyurken, Rowan oyuk bir kütükte meyvelerle çamuru karıştırırdı. Ağaç gövdelerine kıvrımlı şekiller çizer, usulca mırıldanırdı. 'Ne harika bir dağınıklık!' diye fısıldar, gür kuyruğunu sallardı.

Rowan'ın mor ve kırmızı lekelerle kaplı yosun yeşili bir önlüğü vardı. Bir kulağının arkasından ince bir dal fırça görünürdü. Yanağında küçük bir meyve moru boya lekesi vardı. 'Bu gece yeni bir şey deneyeceğim,' dedi. Yaban mersinlerini koyu çamurla ve bir tutam ezilmiş yaprakla ezdi. Karışım parlak ve tuhaf bir renk aldı. 'Görünmez boya!' diye soluğu kesildi. 'Acaba işe yarıyor mu?'

Tavşan Pip, tek sarkık kulağı zıplayarak yanına geldi. 'Ne yapıyorsun, Rowan?' diye sordu. Pip'in kırmızı boyun bağı esintide dalgalanıyordu. 'Bu bir sır,' dedi Rowan göz kırparak. Dal fırçasını parlak karışma batırıp bir huş ağacına parlak bir yıldız çizdi. 'Ama hiçbir şeye benzemiyor!' diye kıkırdadı Pip. 'Sürpriz de bu,' dedi Rowan. 'Sabahı bekle.'

Güneş doğarken Rowan'ın yıldızı soldu. 'Kayboldu!' diye bağırdı Pip. 'Boyalarım gün ışığında kayboluyor,' dedi Rowan kaşlarını çatarak. 'Belki de o kadar iyi bir fikir değildi.' Tam o sırada baykuş Bramble süzülerek indi. Gözlüğü parıldadı, çivit mavisi atkısı dalgalandı. 'Dün gece yıldızını gördüm,' diye usulca öttü. 'Çok güzeldi. Pes etme.'

Rowan'ın kulakları dikildi. 'Gördün mü?' diye sordu. 'Baykuşlar karanlıkta iyi görür,' dedi Bramble bilgece göz kırparak. 'Görünmez boyan harika bir numara. Ama kimse görmeyecekse neden boyuyorsun?' Rowan düşündü. 'Belki daha büyük ve daha parlak boyayabilirim,' dedi. 'Böylece solmadan önce herkes fark eder.' Pip patilerini çırttı. 'Ben yardım ederim!'

Ertesi gece Rowan ve Pip meyve ve amur topladı. Geyik Hazel bir eğrelti otunun arkasından izledi. Sarmaşık tasmaında tek bir mavi iek vardı. 'Bu ok dağınık görünüyor,' dedi yumuşak bir sesle. 'Neden kalıcı bir şey boyamıyorsun?' Rowan gülümsedi. 'Dağınıklık da eğlenenin bir parası,' dedi. Hazel başını yana eğdi ama meraklı kahverengi gözleriyle izlemeye devam etti.

Rowan devrilmiş bir kütüğün üzerine kocaman bir güneş çizdi. Işınları görünmez kıvrımlar halinde dönüyordu. Pip küçük patilerinde meyveler taşıdı. 'Daha fazla mor!' diye ciyakladı. Hazel iç çekti. 'Hiçbir şey görmüyorum,' dedi. 'Göreceksin,' diye söz verdi Rowan. 'Ay yükseldiğinde boya hafifçe parlar.' Bramble bir dalda tünemiş, yavaşça başını sallıyordu. 'Sabırlı ol, Hazel,' diye öttü.

Ama sabah geldi ve güneş kayboldu. Hazel boş kütüğe baktı. 'Sana söylemiştim,' dedi, ama kırıncı bir şekilde değil. Rowan'ın kuyruğu sarktı. 'Belki farklı meyvelere ihtiyacım var,' diye mırıldandı. Bramble aşağı uçtu. 'Denemeler zaman alır,' dedi. 'Denemeye devam et.' Pip daha fazla meyve getirdi. 'Sana inanıyoruz, Rowan!' diye tezahürat yaptı. Rowan'ın kehribar gözleri yeniden parladı.

Gece gece Rowan karıştırıp boyadı. Böğürtlen, ahududu ve hatta birkaç yumuşak mantar denedi. Bazı karışımlar parladı, bazıları parlamadı. Hazel hâlâ emin olamadan izledi. 'Neden kalan çiçekler boyamıyorsun?' diye sordu. Rowan başını salladı. 'Gece benim tuvalim,' dedi. 'Ve sürprizler kaybolunca daha güzel olur.' Bramble dalından gülümsedi.

Bir akşam Bramble orman hayvanlarını bir araya çağırdı. 'Bu gece uyanık kalın,' dedi. 'Rowan'ın bir sürprizi var.' Hayvanlar homurdandı ama kabul etti. Sincaplar, fareler ve hatta bir porsuk toplandı. Hazel dimdik durdu, beyaz benekleri parlıyordu. 'Bu iyi olsa iyi olur,' diye fısıldadı. Pip heyecanla zıpladı. 'Öyle olacak!' diye söz verdi. Rowan bir çalının arkasına saklanmış, en parlak karışımını hazırlıyordu.

Ay yükseldiğinde Rowan boyamaya başladı. Meşe ağaçlarının üzerine bir yıldız nehri, eski taş duvara meyvelerden bir gökkuşağı çizdi. Hayvanlar soluğunu tuttu. 'Görüyorum!' diye ciyakladı bir fare. 'Parlıyor!' Renkler ay ışığında parlıyor, dönüyor ve dans ediyordu. Hazel'ın gözleri kocaman açıldı. 'Çok güzel,' diye fısıldadı. Bramble usulca öttü. 'Yaratıcılık denemekle olur.'

Rowan patileri ağrıyana kadar boyadı. Tilkiler, tavşanlar ve baykuşlar çizdi; hepsi ay ışığında parıldayan görünmez boyayla. Orman halkı hayranlıkla izledi. Pip yüksek sesle tezahürat yaptı. Hazel öne çıktı. 'Yanılmışım,' dedi. 'Bu gördüğüm en güzel dağınıklık.' Rowan'ın kalbi mutlulukla doldu. 'Uyanık kaldığınız için teşekkürler,' dedi.

Şafak ışığı ağaçların üzerine süzülürken resimler solmaya başladı. Yıldız nehri söndü ve gökkuşağı taşa karışıp eridi. Ama hayvanlar gitmedi. Son renk kaybolana kadar beklediler. Sonra hep birlikte tezahürat yaptılar. 'Yaşasın Rowan!' diye bağırdılar. Tilkinin kehribar gözleri sevinçle parladı. 'Resimler kaybolabilir,' dedi, 'ama sürpriz buna değdi.'

Bramble aşığı süzüldü. 'Görüyorsun ya,' dedi, 'dağınık da olsa yeni fikirler denemek harika sürprizlere yol açabilir.' Hazel başını salladı. 'Bunu bu gece öğrendim,' dedi. 'Ve uyanık kaldığım için mutluyum.' Pip Rowan'ın bacağına sarıldı. 'Sırada ne boyayacaksın?' diye sordu. Rowan sırtıttı. 'Yüz tane fikrim var,' dedi, dal fırçasını çevirerek.

O geceden sonra orman hayvanları sık sık Rowan'ı boyarken izlemek için uyanık kaldı. Meyve ve çamur getirdiler, hatta bazen yardım bile ettiler. Hazel kendi eliyle birkaç yalpalayan çiçek boyadı. Bramble yukarıdan gözcülük yaptı. Ve güneş doğduğunda resimler hep kayboldu, ama tezahüratlar hiç bitmedi. Rowan'ın görünmez boyası hepsini bir araya getirmişti.

Rowan yaratıcılığın bir bahçe gibi olduğunu öğrendi: büyümek için alana ve birazcık dağınıklığa ihtiyacı vardır. Yosun yeşili önlüğünü ve dal fırçasını hep sakladı, bir sonraki deneye her zaman hazırды. Tilkinin görünmez boyası hâlâ gece gece ormanı şaşırtıyor. Ve her sabah hayvanlar tezahürat yapıyor, çünkü yeni şeyler denemenin en harika sürprizlere yol açabileceğini biliyorlar.